

Ολόκληρη η **εισηγητική ομιλία του σ. Γιάννη Χριστόπουλου, στελέχους της ANΤΑΡΣΥΑ**, στην εκδήλωση του NAP για την Κομμουνιστική απελευθέρωση που πραγματοποιήθηκε στις 13 Δεκέμβρη 2014 στην ΑΣΟΕΕ με αφορμή τα **70 χρόνια από το Δεκέμβρη του 1944**.

70 χρόνια από το Δεκέμβρη 1944. Με ποιο μέτωπο θα νικήσει ο λαός;

Η φλεγόμενη δεκαετία του '40 και η σημερινή αντίσταση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Τιμάμε τον κόκκινο Δεκέμβρη του 44. Την ανώτερη μορφή της ταξικής πάλης, την ένοπλη αντιπαράθεση του λαού μας με την αστική τάξη και την Ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Τιμάμε και υποκλινόμαστε στους χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, σε όλους τους αγωνιστές της ΕΑΜικής αντίστασης, που με το όπλο στο χέρι δεν δίστασαν να δώσουν το αίμα τους και τη ζωή τους για λευτεριά και προκοπή, για το δικαίωμα να αποφασίζει ο ίδιος ο λαός για την τύχη του, να είναι ο νοικοκύρης στον τόπο του, σε μια Νέα Ελλάδα, απαλλαγμένη από τα δεινά της εξάρτησης και την εκμετάλλευση.

Τιμάμε ιδιαίτερα τον ηρωικό λαό της Αθήνας και του Πειραιά, που μαζικά-σχεδόν καθολικά- είτε με το όπλο στο χέρι, είτε στα χιλιάδες οδοφράγματα, τις μαχητικές διαδηλώσεις, τις μαζικές καθολικές απεργίες, τις ανεπτυγμένες μορφές αλληλεγγύης, αντιστάθηκε και για 33 ημέρες έγραψε απaráμιλλες σελίδες ηρωισμού και αυτοθυσίας..

Το παράδειγμά τους είναι πηγή έμπνευσης για τους εργαζόμενους και το λαό μας στην πάλη τους για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η μάχη της Αθήνας το Δεκέμβρη του '44 δεν κερδήθηκε από τον ένοπλο λαό.

Η ιμπεριαλιστική επέμβαση από τη μία, η ατολμία και οι ταλαντεύσεις από την άλλη, που επέδειξε η ΕΑΜική ηγεσία και το ΚΚΕ αλλά κυρίως η έλλειψη στρατηγικής, οδήγησαν στη μη νικηφόρα έκβαση για το λαϊκό κίνημα την Δεκεμβριανή σύγκρουση. Το αποτέλεσμα αυτό βάρυνε καθοριστικά στις μετέπειτα εξελίξεις.

Ο Δεκέμβρης δεν ήταν επιλογή της ΕΑΜικής αντίστασης και του ΚΚΕ. **Επιβλήθηκε από τον ταξικό αντίπαλο** που επεδίωξε τη συντριβή και την ήττα αυτού του μεγαλειώδους μαζικού κινήματος, που είχε μέσα του την αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας, παρά τους συμβιβασμούς, τα λάθη και την έλλειψη προλεταριακής στρατηγικής. Το ΕΑΜ, που ραχοκοκαλιά του στάθηκε το ΚΚΕ, αναπτύχθηκε από τα πρώτα χρόνια της κατοχής, όταν οι αστικές πολιτικές δυνάμεις εγκατέλειπαν τη χώρα και το λαό, φτιάχνοντας κυβερνήσεις στην ασφάλεια του Καΐρου, υπό την προστασία και καθοδήγηση των Άγγλων, και οι άλλες συνεργάζονταν ανοιχτά με τους κατακτητές σε κυβερνήσεις κουισλικ. Το ΕΑΜ αγκαλιάστηκε από την πλατιά πλειοψηφία του λαού, έφτιαξε τον ένοπλο λαϊκό στρατό, τον ΕΛΑΣ, το ναυτικό του με το ΕΛΑΝ, την ΕΠΟΝ, την Εθνική Αλληλεγγύη. Τέθηκε στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στην τριπλή φασιστική κατοχή, συνδύασε την πάλη για την απελευθέρωση με την πάλη για την επιβίωση του λαού, τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με την κοινωνική απελευθέρωση (έστω και με θολό τρόπο). Απελευθέρωσε τα ¾ της χώρας και εγκαθίδρυσε πρωτόγνωρους θεσμούς οργάνωσης, δικαιοσύνης και λαϊκής εξουσίας. Συγκρότησε την ΠΕΕΑ, που πραγματοποίησε μια πρωτοφανή για κατεχόμενη χώρα ενέργεια, διοργανώνοντας εκλογές για την ανάδειξη του Εθνικού Συμβουλίου. Εκλογές που συμμετείχαν πάνω από 1.800.000 πολίτες και που για πρώτη φορά πήραν μέρος οι γυναίκες και οι νέοι πάνω από 18 χρόνων.

(Αξίζει να σημειωθεί ότι στις εκλογές που έγιναν το 1936, πριν τη δικτατορία του Μεταξά συμμετείχαν 1.278.000).

Το ΕΑΜικό κίνημα ήταν ένα από τα μαζικότερα κινήματα στην κατεχόμενη Ευρώπη. Στις παραμονές της απελευθέρωσης το ΕΑΜ αριθμούσε 1.500.000 περίπου μέλη, ο ΕΛΑΣ 77.500 μαχητές και 50.000 έφεδρους και η Εθνική Πολιτοφυλακή 6.000.

Αντίστοιχα, το ΚΚΕ, που το Μάη του 41 είχε εκτός φυλακών 350 μέλη όλα και όλα έφτασε την περίοδο της απελευθέρωσης περίπου τα 400.000 μέλη.

Όποιος θέλει να σταθεί κριτικά στην ιστορία της ΕΑΜικής αντίστασης και το Δεκέμβρη δεν μπορεί να παραγνωρίσει την τεράστια προσφορά και την παρακαταθήκη της ΕΑΜικής αντίστασης, του Δεκέμβρη του 44 αλλά και της πάλης στη συνέχεια του Δημοκρατικού Στρατού. Για πρώτη φορά στην ιστορία του εργατικού κινήματος της χώρας, με μαζικούς όρους και μάλιστα στα ανώτερα επίπεδα της ταξικής πάλης που είναι η ένοπλη αναμέτρηση, αναπτύσσονται ισχυροί δεσμοί της οργανωμένης πρωτοπορίας με την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Όπως αναφέρθηκε, και πριν ο Δεκέμβρης του 44 επιβλήθηκε από τον ταξικό αντίπαλο και επιβεβαίωσε τους αλάθητους κανόνες της ταξικής πάλης που διεξάγεται αδυσώπητα, όχι μόνο από τη μεριά του εργατικού κινήματος αλλά και από τη μεριά των αστικών δυνάμεων. Όσες υποχωρήσεις και να γίνουν από την όποια πρωτοπορία του κινήματος και των δυνάμεων της εργασίας, ο ταξικός αντίπαλος θα επιδιώκει την ολοκληρωτική συντριβή των αντιστάσεων και την δική του απόλυτη εξουσιαστική κυριαρχία στις δυνάμεις της εργασίας σε όλα τα επίπεδα.

Το ΚΚΕ που ήταν η καθοδηγητική δύναμη του ΕΑΜικού κινήματος, ήταν πολιτικά-ιδεολογικά ανέτοιμο για την κατάληψη της εξουσίας.

Από την 6η ολομέλεια του 1934, που επικύρωσε το 5ο Συνέδριο είχε αλλάξει στο πρόγραμμά του το χαρακτήρα της επερχόμενης επανάστασης από προλεταριακή-σοσιαλιστική σε αστικοδημοκρατική.

Πάνω σε αυτή τη θέση, το στάδιο της αστικοδημοκρατικής επανάστασης, διαμορφώθηκε η θέση του αντιφασιστικού μετώπου που υιοθέτησε το 6ο Συνέδριο το 1935 σύμφωνα με τις αποφάσεις κατευθύνσεις του 7ου Συνεδρίου της ΚΔ.

Και ενώ σωστά είχε εκτιμηθεί αρχικά ο χαρακτήρας του πολέμου, ως αντιφασιστικός-αντιιμπεριαλιστικός, το 1941 **άλλαξε** αυτή τη θέση και ο χαρακτήρας του πολέμου μετατράπηκε σε αντιφασιστικό-εθνικοαπελευθερωτικό-πατριωτικό στη βάση του οποίου συγκροτήθηκαν οι αντιφασιστικές συμμαχίες τις ΣΕ.

Πάνω στη θέση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης η 4η ολομέλεια της ΚΕ το 1935 αποφάσιζε την πολιτική της «εθνικής ενότητας» ξεκαθαρίζοντας πως «...το ΚΚΕ συνεργάζεται όχι μόνο με τα σοσιαλιστικά και αγροτικά κόμματα αλλά και με όλα τα άλλα κόμματα που στέκονται σε μια ελάχιστη δημοκρατική-αντιφασιστική βάση, όπως τους Φιλελεύθερους...»

Αξίζει ακόμα να δούμε ένα σχετικό απόσπασμα από την τοποθέτηση του Σιάντου στη συνεδρίαση της ΠΕΕΑ στις 27/7/1944 όπως ακριβώς καταγράφηκε στα πρακτικά της συνεδρίασης:

«Ο συναγ. Σιάντος δηλώνει ότι πριν ασχοληθεί με την έκθεση του προέδρου, θεωρεί σκόπιμο να αναφέρει ποιοι είναι οι πολιτικοί σκοποί του ΚΚΕ, που εκπροσωπεί στην ΠΕΕΑ, γιατί κυρίως στο κόμμα αυτό δυσπιστούν οι άλλοι. Τονίζει ότι η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, καθόρισε το Γενάρη του 1934 τι επιδιώκει το ΚΚΕ και ποιος είναι ο στρατηγικός του σκοπός. Η ολομέλεια εκείνη έκανε τη διαπίστωση ότι η Ελλάδα

είναι χώρα προ παντός γεωργική, καθυστερημένη, χωρίς μεγάλη βιομηχανία, χώρα εξαρτημένη από το εξωτερικό. Αυτή η αντικειμενική κατάσταση δεν σηκώνει σοσιαλισμό. Στην Ελλάδα δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε σοσιαλισμό, κι αν ακόμα όλος ο κόσμος μας πει πάρτε την και κάνετε σοσιαλισμό. Γιατί τέτοια ήτανε και είναι η κατάσταση της χώρας. Η ωρίμανση των συνθηκών οδηγεί σε αστικοδημοκρατικές λύσεις, σε αστικοδημοκρατικές αλλαγές της κατάστασης. Η αστική τάξη που κυβέρνησε ως τώρα τη χώρα, δεν κατόρθωσε να λύσει αυτά τα προβλήματα (όπως π.χ. το αγροτικό, το βιομηχανικό, ιδιοκτησία, βελτίωση όρων ζωής, λαϊκή παιδεία, διοίκηση, γλώσσα, δικαιώματα γυναίκας κλπ). Οι αλλαγές που ωριμάζουν άμεσα είναι αστικοδημοκρατικές. Αφού λυθούν όλα αυτά τα αστικοδημοκρατικά προβλήματα τότε δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να πάμε προς το σοσιαλισμό, ομαλά, μέσα στη δημοκρατική εξέλιξη.»

Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ήταν οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, η συμμετοχή στην κυβέρνηση της «εθνικής ενότητας» και τελικά η συμφωνία της Βάρκιζας.

Το ΕΑΜικό κίνημα και το ΚΚΕ που ήταν η καθοδηγητική δύναμη δεν προετοιμάστηκαν για τη μάχη του Δεκέμβρη. Δεν υπήρχε στρατηγική για την κατάληψη της εξουσίας. Αντιμετώπιζαν τους Βρετανούς ως συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα δημιουργώντας σύγχυση και αυταπάτες στο λαό, μπήκαν στη μάχη και οι διαταγές στα ένοπλα τμήματα του ΕΛΑΣ ήταν να αποφύγουν τη σύγκρουση με τα βρετανικά στρατεύματα και όπου αυτό δεν ήταν δυνατό, απλώς, να αμύνονται. Είναι χαρακτηριστικό για το πώς αντιλαμβανόταν το ΚΚΕ τη μάχη του Δεκέμβρη, το γεγονός ότι τα περισσότερα μέλη του ΠΓ της ΚΕ δεν βρίσκονταν καν στην Αθήνα και οι σημαντικότερες και πιο εμπειροπόλεμες αλλά και καλύτερα εξοπλισμένες δυνάμεις του ΕΛΑΣ βρέθηκαν διασκορπισμένες μακριά από την Αθήνα που ήταν το κύριο μέτωπο.

Στη σύγκρουση του Δεκέμβρη, όπως σημειώνει και ο Γιώργος Πετρόπουλος σε κείμενό του, αφιέρωμα στο «Μεγάλο Δεκέμβρη», “...δεν υπήρχε σχέδιο με σαφή προσανατολισμό για τους στόχους που έπρεπε να έχει το κίνημα στη Δεκεμβριανή σύγκρουση.... Ουσιαστικά, όμως τον Δεκέμβρη του '44 το ΕΑΜικό κίνημα έδωσε μάχες οπισθοφυλακής, με κύριο στόχο την άσκησης πίεσης στον αντίπαλο και με αντικειμενικό, ίσως, σκοπό την επίτευξη συμφέρουσας συμβιβαστικής λύσης. Δεν υπήρχε στόχος πάλης με σκοπό ριζικές αλλαγές στην υπάρχουσα κατάσταση, αλλαγές δηλαδή συμβατές με τον πραγματικό συσχετισμό δυνάμεων. Μ' άλλα λόγια δεν υπήρχε- και ούτε τέθηκε ποτέ- ως άμεσος στόχος η εξουσία παρόλο που η μάχη του Δεκέμβρη εξ αντικειμένου ήταν μάχη για την εξουσία...”

Ωστόσο παρά τις αντίξοες συνθήκες, την έλλειψη στρατηγικής και τακτικής, τον αρνητικό συσχετισμό των δυνάμεων κυρίως σε πολεμικά μέσα, ο ΕΛΑΣ και ο ηρωικός λαός της Αθήνας και του Πειραιά πάλεψαν επί 33 ημέρες με άφθαστο ηρωισμό και αρχικά μάλιστα περιόρισαν τους Βρετανούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους σε μερικά οικοδομικά τετράγωνα γύρω από την πλατεία Συντάγματος και το Κολονάκι.

Το πρόβλημα της στρατηγικής, του Μετώπου, των συμμαχιών και τις συμμετοχής στις αστικές κυβερνήσεις αναδείχθηκε σαν κύριο ζήτημα στην ΕΑΜική αντίσταση και με μεγαλύτερη ένταση στη μάχη του Δεκέμβρη.

Μακριά από εμάς κάθε σκέψη αφορισμού του Δεκέμβρη και της ΕΑΜικής αντίστασης. Η άποψη ότι ήταν από χέρι καταδικασμένος σε ήττα γιατί δεν υπήρχε προλεταριακή στρατηγική παραγνωρίζει τη δυναμική των κινημάτων, τη διαλεκτική σχέση αυτών και τους παράγοντες που επιδρούν στο αποτέλεσμα. Αντιμετωπίζει στατικά την όλη επαναστατική διαδικασία και την ξεκόβει από τη συνεχώς μεταβαλλόμενη και αναβαθμιζόμενη, ανάλογα με τις συγκυρίες, ζωντανία της ταξικής πάλης η οποία έχει τους δικούς της κανόνες. Είναι μια λανθασμένη και αντιδιαλεκτική αντίληψη που καθιστά εν τέλει το υποκείμενο έρμαιο χωρίς καμία δυνατότητα να επιδράσει στη διαμόρφωση των συνθηκών που θα κρίνουν και το αποτέλεσμα. Άποψη που ταιριάζει περισσότερο σε παρατηρητές της ταξικής πάλης, που παρακολουθούν για να κρίνουν από τα έξω και όχι σε πρωταγωνιστές μαχητές που

επιδιώκουν να συμβάλουν στην ανάπτυξή της.

Άλλου είδους είναι το ερώτημα, **γιατί και πως θα μπορούσε να κερδίσει ο Δεκέμβρης του 44 και η ΕΑΜική αντίσταση**. Απαντώντας αυτό το ερώτημα απαντάμε για το πώς και σήμερα μπορούν να νικήσουν οι εργαζόμενοι.

Μακριά από εμάς και κάθε σκέψη απαξίωσης της Μετωπικής πολιτικής και δράσης. Δεν διαπιστώνουμε μια κι όξω, ερμηνεύοντας κατά το δοκούν τα διδάγματα του Δεκέμβρη όπως κάνουν άλλοι για να αφορίσουμε τα Μέτωπα και να διαγράψουμε την μετωπική πολιτική και δράση. **Δεν κρίνετε σαν συμπέρασμα για την ΕΑΜική αντίσταση το Μέτωπο αλλά το Πρόγραμμα του Μετώπου, η στρατηγική και το πρόγραμμα του συγκροτημένου επαναστατικού υποκείμενου.**

Χρειάζεται η επαναστατική στρατηγική που θα σημαδεύει τον ίδιο τον ένοχο, το καπιταλιστικό σύστημα, το πιο βάρβαρο και απάνθρωπο σύστημα, που δημιουργεί πολέμους, θρέφει και γεννάει από τα δικά του σπλάχνα το φασισμό, δημιουργεί για να συντηρηθεί την ανεργία, την φτώχεια και την εξαθλίωση, κλέβει το μέλλον της νεολαίας.

Χρειάζεται συγκρότηση του επαναστατικού υποκείμενου σε Κόμμα. Μόνο το οργανωμένο σε κόμμα επαναστατικό υποκείμενο έχοντας κατακτήσει την επαναστατική θεωρία μπορεί να επεξεργαστεί την αναγκαία επαναστατική στρατηγική και τακτική. Με μαζικούς όρους μπορεί να την μεταλαμπαδεύσει και να εξοπλίσει το εργατικό και λαϊκό κίνημα, να συμβάλει και να μπολιάσει στην αναγκαία Μετωπική πολιτική, να επιδράσει και να συμβάλει για μια άλλη Αριστερά.

Χρειάζεται Μέτωπο και Πρόγραμμα. Μέτωπο με Πρόγραμμα που θα συσπειρώνει και θα συνδέει την πάλη του σήμερα με το στρατηγικό στόχο, το μικρό με το μεγάλο, το μερικό με το όλο. Το πρόγραμμα αυτό δεν γεννιέται και δεν φτιάχνεται με κοπτοραπτικές, με συμβιβασμούς και μινιμαρίσματα για να πετύχει τη σύμφωνη γνώμη όλων. Το αναγκαίο πρόγραμμα έχει να κάνει με τα πραγματικά επίδικα της εποχής μας και την ανάγκη εφαρμογής μιας άλλης πολιτικής που θα είναι δυνατόν να λύσει προβλήματα της εργατικής τάξης και του λαού και που έχουν να κάνουν με την ίδια την επιβίωση. **Ξεκαθαρίζουμε** ότι καμιά φιλολαϊκή πολιτική δεν μπορεί να εφαρμοστεί χωρίς την διαγραφή του Χρέους, διαγραφή χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις, χωρίς παραπομπές σε επιτροπές δήθεν σοφών που θα καταλήξουν για ποιο μέρος είναι επαχθές, γι' αυτούς, και ποιο όχι. **Ξεκαθαρίζουμε** και δεν μασάμε τα λόγια μας, καμιά φιλολαϊκή πολιτική δεν μπορεί να εφαρμοστεί μέσα στην ΕΕ και την ΟΝΕ. Άμεση αποχώρηση από τη λυκοσυμμαχία της ΕΕ, όχι αύριο, όταν, αν και τότε και με ποια εξουσία θα έρθουμε σε ρήξη με την ΕΕ, αλλά η ρήξη θα γίνει με την έξοδο. **Ξεκαθαρίζουμε** καμιά ανεξάρτητη πολιτική δεν μπορεί να ακολουθηθεί όσο η Ελλάδα θα παραμένει μέλος του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού του ΝΑΤΟ που δημιουργεί εντάσεις και πολέμους. **Ξεκαθαρίζουμε** ότι η κατάργηση των μνημονίων για εμάς και όλων των εφαρμοστικών νόμων είναι η υλοποίηση και η εφαρμογή μιας άλλης πολιτικής, προς όφελος των εργαζομένων και του λαού, με την εθνικοποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος και των βασικών στρατηγικών κλάδων της οικονομίας με εργατικό έλεγχο, τη φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου, την ανάκτηση και διεύρυνση των δικαιωμάτων και του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και του λαού στην προ κρίσης εποχή και τη λήψη μέτρων για την Ανεργία, την Υγεία και Πρόνοια, την Παιδεία και γενικότερα την Εκπαίδευση.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα, με τις επιμέρους εξειδικεύσεις του, άμεσης υλοποίησης και πάλης, **το απευθύνουμε στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους καλούμε όχι απλά να το υιοθετήσουν αλλά να το κάνουν δικό τους, να παλέψουν όχι απλά για την υλοποίησή του αλλά με το αγώνα τους, την οργάνωσή τους, τις νέες μορφές ανάπτυξης της ταξικής πάλης να το ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ**, ασκώντας ακόμα και τη δική τους εξουσία και υποτάσσοντας όποιον βρεθεί εμπόδιο στην πάλη τους. **Το αναγκαίο αυτό πρόγραμμα για να αλλάξουν τα πράγματα το απευθύνουμε και σε πολιτικές δυνάμεις και οργανώσεις και τους καλούμε να στρατευθούν σε κοινό αγώνα. ΔΕΝ**

κρύβουμε, ότι για εμάς, το πρόγραμμα αυτό, αναμένουμε και παλεύουμε προς τούτο, ότι θα φέρει γενικότερες αλλαγές που έχουν να κάνουν με την απελευθέρωση παραγωγικών δυνάμεων που θα φέρουν την απελευθέρωση στις παραγωγικές σχέσεις. Δεν είναι κανένας βέβαια υποχρεωμένος, ασπαζόμενος και συμφωνώντας σε αυτό το πρόγραμμα να ταυτιστεί και μαζί μας στην γενικότερη πάλη μας για τον Σοσιαλισμό και τον Κομμουνισμό. Έχουμε όμως την πεποίθηση ότι αυτό το πρόγραμμα και η υλοποίησή του είναι στενά συνδεδεμένο με το στόχο της εργατικής εξουσίας και το σοσιαλισμό και έχει διαλεκτική σχέση με τους στόχους αυτούς σε μια ενιαία επαναστατική διαδικασία.

Καμία συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις. Ένα σημαντικό ζήτημα που ανοίγεται από την ΕΑΜική αντίσταση και τη σύγκρουση του Δεκέμβρη το 44 είναι το ζήτημα της συμμετοχής του ΚΚΕ στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Η συμμετοχή αυτή, σε καμία περίπτωση δεν ωφέλησε το λαό και επωφελήθηκε από αυτή τη συμμετοχή το ίδιο το σύστημα. Αντίστοιχη εμπειρία βγαίνει και από τη συμμετοχή άλλων ΚΚ σε αστικές κυβερνήσεις της λεγόμενης «εθνικής ενότητας» όπως συνέβη στη Γαλλία το 1943 αλλά και στην Ιταλία το 1944.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Τιμώντας τον κόκκινο Δεκέμβρη του 44, την ένοπλη αντιπαράθεση του λαού μας με την αστική τάξη και την Ιμπεριαλιστική επέμβαση, υποκλινόμαστε για μία ακόμα φορά στους χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, σε όλους τους αγωνιστές της ΕΑΜικής αντίστασης, που με το όπλο στο χέρι δεν δίστασαν να δώσουν το αίμα τους και τη ζωή τους για λευτεριά και προκοπή.

Μεσίστιες οι σημαίες μας και τα τιμημένα κόκκινα λάβαρα τους χαιρετίζουν και εμείς δίνουμε όρκο τιμής ότι θα συνεχίσουμε τον δίκαιο αγώνα τους

70 χρόνια μετά, ο Δεκέμβρης του 44 συνεχίζει να σκιάζει τον ύπνο των αστών και να ξυπνάει για αυτούς Εφιάλτες. Ας τρέμουν το Δεκέμβρη και την κόκκινη εξέγερση. Οι νέες γενιές επαναστατών, της δικής μας επαναστατικής αριστεράς, οργώνοντας με τις διαδηλώσεις τους δρόμους της Αθήνας φροντίζουν να θυμίζουν στο λαό πως το χρώμα που πατάει λευτέρωσε ο ΑΡΗΣ και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ένας λαός που πήρε το όπλο μια φορά στο χέρι, που έγινε μια φορά αντάρτης, θα είναι πάντα αντάρτης.

Γιάννης Χριστόπουλος, στέλεχος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΑΣΟΕΕ, 13/12/14

Πηγή:narnet μέσω aristeriantepithesi